



بعضی معتقدند
اروپا می‌تواند
به طور موثر از
جغرافیای سیاسی
خارج شود و به
“ژاپن اروپایی”
تبدیل شود، یعنی
،به‌جز دفاع مشروع،
امکان نظامی‌گری
دیگری نداشته باشد

اصلی “ناتوی جهانی” و یا مجموعه کشورهای مردم‌سالار عمل کنند، می‌آیند و بدون نتیجه می‌روند.

باین‌حال، اروپایی‌ها شاید به طور فزاینده‌ای به “انجمن‌گردی” [به قیاس با بازارگردی و معنای آن، این است که در انجمن‌های مختلف حضور بیابند تا شاید بتوانند نیازهای خود را برطرف کنند] دست بزنند تا بتوانند جایگزینی برای سازمان ملل متحد هنگامی که در بحران‌ها به بن‌بست خورده است بیابند. این ممکن است شامل همکاری با شرکای منطقه‌ای مانند اتحادیه آفریقا، علیرغم وجود تنش در این همکاری، یا ساختن ائتلاف‌های موقت مانند “دوستان لیبی” بشود، که به طور موثری شورای امنیت را در جنگ علیه معمر قذافی در سال ۲۰۱۲ هدایت کرد. اما این چندجانبه‌گرایی موردی خطر دواپارچه شدن اتحادیه اروپا را به

این کار زده است. در پاسخ به بن‌بست پیش روی موسسات، به‌طور فزاینده‌ای مجبور به دور زدن قدرت‌های سلطه‌جو شده است تا بتواند آنها را از خارج را تغییر دهد. از طریق سازمان مشارکت تجارت و سرمایه‌گذاری ترانس آتلانتیک (Transatlantic Trade and Investment Partnership)، اروپا و ایالات متحده در حال تلاش برای جلوگیری از چین هستند تا بتواند با استفاده از بازار داخلی گسترده خود دست به ایجاد هنجارها و استانداردهای نظارتی و قوانین بزند، برای این کار آنها قوانین را تصویب می‌کنند و چین را در عمل انجام شده قرار می‌دهند. تاکنون هنوز هیچ معادلی برای سازمان مشارکت تجارت و سرمایه‌گذاری ترانس آتلانتیک در عرصه امنیتی وجود ندارد؛ پیشنهاداتی که در آنها ایالات متحده و اتحادیه اروپا باید به عنوان هسته

غربی جذب شوند. هرگاه کشورهای عضو اتحادیه اروپا آمادگی قرار دادن بحران‌های مجاور خود، مانند موارد کوزوو و سوریه، را در دستور کار سازمان ملل متحد می‌یابند هر آن ممکن است پکن و مسکو از این فرصت برای محدود کردن یا ایجاد شکاف در اتحادیه اروپا استفاده کنند. در درازمدت، به نظر می‌رسد همه کشورهای عضو بریکس مایل به کاهش نفوذ غرب در نهادهای جهانی هستند. بنابراین، چندجانبه‌گرایی سنتی مبنای قابل اعتمادی برای راهبرد در جهان نو و ستفالی نیست.

این بدان معنی نیست که اتحادیه اروپا باید از آرمان‌های چندجانبه‌گرایی خود دست بکشد، بلکه بدان معناست که باید روش‌های مختلفی را برای حصول به چندجانبه‌گرایی بیازماید. در عرصه اقتصادی درحال حاضر دست به